

Ἕλληνες, ἢ καὶ Ἀγγλοὶ ἐλθόντες χάριν περιεργίας.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Σουλτάνου ἀπὸ τὰ Βασίλεια, πέντε ὥραιαι καὶ κομφόταται τριήρεις ὅλαι ἐπίκωποι, προσῆλθον εἰς τὴν παρὰ τὸ Τσιραγὰν μαρμαρίνον κλίμακα, διὰ τὰ παραλάβωσιν αὐτόν τε καὶ τὴν θεραπείαν του. Αἱ δύο ἐξ αὐτῶν, μεγαλήτεραι ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἔχουσιν ἐβδομήκοντα περίπου ποδῶν μῆκος, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀφλάστων, ἐφ' ὧν ἵσταται περίχρυσος αἰτός με πτέρυγας ἀνεφ' ἡμέας, κλίων κομφῶς τὸ ῥάμφος πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ συνέχων με τοὺς δυνάας του τὴν πρόραν τῆς τριήρεως, ὅζειαν ὡς ἀκακὴν δόρατος· τὸ πλάτος τῶν φαίνεται ἕως δώδεκα ποδῶν. Πλησίον τῆς πρύμνης κείται θαλαμίσκος πανταχόθεν ἀναπεπταμένος, οὗτινος ἡ ἀλουργῆς ὀροφὴ στηρίζεται ἐπὶ τεσσάρων περιχρυσῶν κινῶν. Ἡ πρύμνη, ὑψηλότερα τῆς πρόρας, κυρτοῦται πρὸς τὰ ἔσω, καὶ τὸ πηδάλιον, προστριμμένον ἐξωθεν δι' ἀγκύστρων, κινεῖται ὑπὸ οἴακος καταβαίνοντος ἐγκαρσίως ἀπὸ τὰ ὕψη ἐκείνου, μέχρι τῆς χειρὸς τοῦ κυβερνήτου, καθημένου ὀλίγον ὀπίσθεν τοῦ θαλαμίσκου. Κατάλευκοι, περιζωσμένοι διὰ κόσμων γλυπτῶν χρυσῇ ἐχόντων τὴν ἐπιφάνειαν, με ὀροφὰς ἀλουργοβαφεῖς καὶ ἐλαυνόμενοι ὑπὸ εἰκοσιτεσσάρων ἑρετῶν φερόντων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέσιον, με στήθη καὶ θραχίονας ἀνοικτούς, ἀλλ' ἐφ' ὧν καταπίπτει ὑποκάμισον ἐκ λεπτοτάτου μεταξωτοῦ ὑφάσματος, αἱ μεγάλοι καὶ εὐρυθμοὶ αὐταὶ τριήρεις εἶναι σπανίας καὶ ἀπαρμύλλου ὥραιότητος. Αἱ ἄλλαι, αἱ φέρουσαι τὴν σουλτανικὴν θεραπείαν, ἐλαυνόμεναι ὑπὸ δώδεκα ἡ δεκατεσσάρων κωπιλατῶν καὶ δὲν ἔχουσι θαλαμίσκους· ὁ κόσμος αὐτῶν ἀπλούστερος ἀλλὰ χρυσοῦς, τὸ χρῶμα λευκὸν καὶ ἡ κομφότης μεγίστη. Αἱ μεγαλοπρεπεῖς αὐταὶ τριήρεις, προσαπτόμεναι μόλις τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ διασχίζουσαι τὰ καθαρὰ τοῦ Βοσπόρου ὕδατα με ἀπερίγραφτον ταχύτητα, ἔχουσι τι εὐγενὲς καὶ γοητευτικόν, ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην τὰς πομπικὰς καὶ πολυτελεῖς τῆς Κλεοπάτρας ναυτικὰς ἐκδρομὰς.

Περὶ τὴν ἐδεκάτην ὥραν ὁ Σουλτάνος ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιβῇ τῆς τριήρεως. Διὰ σημείου τινος ἐδόθη εἰς τὰ πλοῖα καὶ τὰ κανονοστάσια ἡ εἰδησις τῆς ἐπιβάσεως, καὶ εὐθὺς ἤχησε πανταχόθεν ὁ κρότος τῶν πυροβόλων. Τὰ πλοῖα ὅλα εἶχον ὑψώσει ἀπὸ πρωῒας τὰς σημείας τῶν ὡς ἐν καιρῷ ἑορτῶν, καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν λάζαρον ἀνεπετάσθη ἐφ' ὅλων τῶν στρατιωτικῶν τοῦ Βοσπόρου καταστημάτων. Ὁ Σουλτάνος ἐπιβὰς ἐκάθισεν ὑπὸ τὸν θαλαμίσκον, προπορευομένων τεσσάρων τριήρεων φερούσων τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ παλατιοῦ, Πασάδας, συνταγματάρχας καὶ ἄλλους ἐκ τῶν τῆς θεραπείας. Κανεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐκάθητο, ἀλλ' ἵσταντο ὀρθοὶ βλέποντες πρὸς τὴν πρύμνην, καὶ τὸ πρόσωπον ἔχοντες πρὸς τὴν τριήρην τοῦ αὐτοκράτορος. Αἱ ὥραιαι καὶ ταχύπτεροι αὐταὶ λέμβοι παρέπλευσαν τὴν Εὐρωπαϊκὴν παραλίαν, καὶ τὰ στρατεύματα, παρατεταγμένα ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἀπένειμον τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς εἰς τὸν ἡγεμόνα.

Ἐντὸς ὀλίγου αἱ αὐτοκρατορικαὶ λέμβοι διέπλευσαν τὸ μεταξὺ Βεσικτασίου, ὅπου κείται τὸ ρεῦμα, καὶ τοὶ περιδινεῖς καὶ ἰσχυροὶ, κατεδαμμάσθη ἀπὸ τοὺς γιγαντείους ἑρτίους ὅτινες, ἀσθμαίνοντες, κόκκινοι καὶ

περίσβεχόμενοι ἀπὸ ἰδρώτα, ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον πρὸ μεσημβρίας. Τὰ εἰς τὸν τόπον τῆς ἀποβάσεως στρατεύματα παρουσίασαν ἀμέσως τὰ ὅπλα, καὶ πλῆθος ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν παρατεταγμένων κατὰ στίχον, ἐχαίρετσαν τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Ἀβδούλ Μεζήδ ἀπέβη μετὰ τοὺς Βεζύριδας καὶ τοὺς Πασάδας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος, τοῦ ὁποῦ ἡ θύρα ἀπέχει ἕως δέκα βήματα τῆς παραλίας· ἔφερε δὲ χιτῶνα κυανοῦν, μέγα ἀδαμαντοκόσμητον παράτημον εἰς τὸν λαιμόν, καὶ φέσιον με κρυσσοῦς κυανοῦς κρεμαμένους ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁ αὐτοκρατορικὸς μανδύας ἐλάλυπτε με πολλὴν κομφότητα τοὺς ὤμους του.

Τὸ ἥθος τοῦ ἀναγγέλλει πολλὴν ἀγαθότητα καὶ εὐμένειαν· ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ γλυκεῖα καὶ προσηγῆς, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ζωηρόν. Εἶναι ὀλίγον τι κυρτός.

Περὶ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς, οἱ σουλτανικοὶ ἵπποι, μετακομισθέντες ἐκεῖ ἀπὸ πρωῒας διὰ θαλάσσης, ἐφέρθησαν πλησίον τῆς θύρας τοῦ τσακίου. Οἱ σωματοφύλακες παρτάχθησαν περὶ τὸν ἵππον τοῦ αὐτοκράτορος· τὰ τύμπανα ἠκούσθησαν, ἡ μουσικὴ ἐπαίανισεν τὸν ἐμβατήριον, ὁ στρατὸς παρουσίασε τὰ ὅπλα, καὶ ὁ παδισάχ ἀνέβη τὸν ἵππον του. Ζητωκραυγαὶ ἠκούσθησαν ὡς καὶ ὅταν ἀπέβη. Ὁ ἵππος τὸν ἔφερεν εἰς τὸν πλησιέστατον κιάσκιον, μόλις ἀπέχον πεντήκοντα βήματα τοῦ τσακίου· διότι δὲν εἶναι συγκεχωρημένον εἰς τοὺς Σουλτάνους νὰ περιπατῶσι κατὰ τὰς τοιαύτας τελετάς. Ἡ μουσικὴ μετέβη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ κιάσκιον καὶ ἐξηκολούθησεν νὰ παίζει. Μετ' ὀλίγον ὅλοι οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν καθαυτὴν θεραπείαν τοῦ Σουλτάνου ἵππεύσαντες ἀνεχώρησαν, καὶ ὁ στρατὸς ἀπεσβόρη. Μεταξὺ τῶν ἀναχωρησάντων ἀξιωματικῶν ὑπῆρχε καὶ τις φέρων σάκκον πράσινον, περιέχοντα τὰς παρουσιασθείσας εἰς τὸν ἡγεμόνα ἀναφοράς.

Ὁ Ἀβδούλ Μεζήδ ἔμεινεν ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸ κιάσκιον του. Αἱ τέσσαρες ἐκ τῶν τριήρεων εἶχον ἐπιστρέψει εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἐπιβὰς δὲ εἰς τὴν πέμπτην μετέβη εἰς Κιόκ-σου, εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, ὅπου εὐθὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ἀδελφὴ του καὶ τινες τῶν γυναικῶν του. Τὸ Κιόκ-σου εἶναι θέσις μαγευτικωτάτη, κατάφυτος καὶ χλοαυγῆς, διασχίζομένη ἀπὸ μικρὸν ποταμόν· τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθὼς καὶ πάντοτε, ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τὴν ἀδελφὴν νὰ περιδιαβάξῃ ἐκεῖ· ἀλλ' οἱ στρατιωτικοὶ σκοποὶ, ὅτινες δὲν ἀποτρέπουσι τοὺς φιλοπράγμονας τοῦ νὰ παρατηρῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Σουλτάνον ὡς αἱ εἰσέρχεται εἰς τὸ τσακίον ἡ ἐξέρχεται, δὲν συγχωροῦσιν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἡ εὐρωπαϊκὴ ἀδιακρισία δύναται, διὰ τῶν φιλοπεριέργων βλεμμάτων τῆς, νὰ θαυμάσῃ τὰ κάλλη τῶν κατοίκων τῶν αὐτοκρατορικῶν χαρεμιῶν.

Ε. Μ.

ΠΙΟΣ Ο ΕΝΝΑΤΟΣ.

Ὁ τὸν παπικὸν τῆς Ρώμης θρόνον ἐνδόξως σήμερον κατέχων ὠνομάζετο πρότερον τὸ μὲν ὄνομα Ἰωάννης, τὸ δὲ ἐπώνυμον Μαστάνης Φερόντης, καὶ ἐγεννήθη εἰς Σελινγιάλλαν, πόλιν τῆς ἐπαρχίας Ἀγκῶνος, τὴν

13 Μαΐου 1792, ἐξ οἰκογενείας ἐναρέτου καὶ εὐγε-
νοῦς. Τῆς προγονικῆς ταύτης ἀρετῆς τὰ ἔχνη ἀκολου-
θῶν, ἔδειξεν ἐκ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ὅποιοις
ἐμελλε νὰ γείνη μετὰ ταῦτα. Παιδίον ἐστὶ ὢν, με-
τέω εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκτή-
σῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προστασίαν τοῦ πάπα Πίου
τοῦ Ζ'.

Ἡτοιμάζετο νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ τάγμα τῶν
λεγομένων εὐγενῶν σωματοφυλάκων, ὅτε προσεβλή-
θη αἰρνιδίως ἀπὸ ἐπιληψίαν, νόσον δεινὴν καὶ κοι-
νῶς νομιζομένην ἀθεράπευτον. Τὸ πάθος τοῦτο
ὑπέφερεν ἀγογγύστως, ἔχων τὰς ἐλπίδας καὶ τὸ
θάβρος αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν. Πίος δὲ ὁ Ζ' δὲν τὸν
ἐγκατέλιπε πάσχοντα, καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐγράψε
πρὸς αὐτὸν ἰδιοχειρῶς τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν.

«Φίλτατέ μου Μαστάν, ἐλθὲ νὰ μ' εὖρης σήμε-
ρον περὶ τὰς δύο ὥρας· ἔχω τι νὰ σοὶ διακονίσω
» ἐξ ὀνόματος, τοῦ παναγάρχου Θεοῦ.

ΠΙΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

Περὶ τὰς δύο ὥρας, ὁ Φερρέτης εἰσῆλθεν εἰς τὸ
δωμάτιον τοῦ πάπα, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν
χειρὰ νὰ τὴν φιλήσῃ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Ἐστοχάσθης ποτέ, τέκνον μου, ὅτι καλὸν τι
πράγμα εἶναι ὁ ἐκκλησιαστικὸς βίος;

— Ναί, μακαριώτατε, μετὰ τὴν νόσον τὴν ὀ-
ποίαν ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς εἰς ἐμὲ διὰ τὰς ἀμαρ-
τίας μου.

— Τὸ λοιπὸν, τέκνον μου;

— Τὸ αὐτὸ πρόσκομμα, τὸ ὅποιον μοῦ ἐκλει-
σε τὸ στάδιον τῶν ὅπλων, δὲν μὲ συγχωρεῖ μὴτε
περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου νὰ σκεφθῶ.

— Ἀλήθεια, τέκνον μου· πλὴν ἡ ἡλικία σου εἶναι
ἡλικία τῶν ἐλπίδων.

— Εἶναι ὅμως καὶ νόσοι χωρὶς ἐλπίδας, πάτερ
μου· ἐγὼ ποτέ δὲν θὰ ἱκτρευθῶ!

— Ποτέ! ἡ λέξις αὕτη, τέκνον μου, εἰς μόνον
τὸν Θεὸν ἀνήκει· ὁ δὲ Θεός, ὁ ἀναστήσας τὸν γέροντα
Λάζαρον ἐκ νεκρῶν, ἡμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ θεραπεύσῃ
καὶ τὸν νέον Φερρέτην. Ἄς προσευχηθῶμεν λοιπὸν
ἀμφότεροι, τέκνον μου· ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Παν-
τοδύναμον ἐννέα ἡμέρας, καὶ τὴν δεκάτην ἐλθὲ νὰ
λάβῃς ἀπὸ τὰς χειρὰς μου τὸν ἄρτον τῆς αἰωνίου
ζωῆς.

Καὶ τὴν δεκάτην ἡμέραν ὁ νέος Φερρέτης ἔλαβεν
ἀπὸ τὰς χειρὰς τοῦ ἐναρέτου Πίου τὸν ἱερὸν ἄρτον,
καὶ ἡ καρδιά του ἠλπισεν εἰς τὸν Ὑψιστον. Ἐκτοτε
τὸ σῶμά του τὸ ὅποιον εἶχεν ἀρχίσαι νὰ κυρτοῦται
ἀνωρθῇ, τὴν ὡχρότητα τοῦ μετώπου του διεδέ-
χθῃ ἡ ζωρότης τῆς νεότητος, καὶ ἡ πίστις τὸν ἱκ-
τρευσε θαυμασίως. Ἀμέσως σχεδὸν ἐνεδύθη τὸ μονα-
στικὸν σχῆμα.

Τὸ στενὸν τοῦ φύλλου δὲν μᾶς συγχωρεῖ νὰ ἐν-
διατρίψωμεν οὔτε εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἱερατικοῦ
τοῦ βίου, οὔτε εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἀποστολὴν εἰς Χιλί.
Προχειρισθεὶς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σπολήτου, καὶ με-
τὰ ταῦτα τῆς ἱμόλας, ὁ θεοπρόβλητος οὗτος ἱεράρ-
χης ἀνέβη τελευταῖον εἰς τὸν θρόνον τοῦ μακαρίου
Πέτρου.

Γνωστὰ εἰς ὅλους εἶναι τὰ θαυμασία περιστατικά
τῆς ἐκλογῆς του, γενομένης ἐν διαστήματι 48 ὥρων
δι' ἀνευφημήσεως.

Πρὸ τοῦ νὰ φέρῃ τὸν πέλεκυν ἐπὶ τῶν ἀναριθμή-
των καταχρήσεων, τὰς ὁποίας εὗρεν εἰς τοὺς πόδας
τοῦ θρόνου του, Πίος ὁ Ἐννατος ἤρχισε τὰς μεταρ-
ρυθμίσεις ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτοῦ οἶκον. Ἐξήκοντα ἱπ-
ποὶ ἐτρέφοντο πολυτελείας χάριν εἰς τοὺς ἱππῶνας
τοῦ παλατιοῦ του. «Οἱ τριάκοντα εἶναι περιττοί,»
εἶπε, καὶ διέταξε νὰ πωληθῶσι πρὸς ὄφελος τῶν
πτωχῶν τῆς Ῥώμης. Πληθος ὑπηρετῶν ἀνωφελῶν
ἐγέμίζαν τοὺς προδόμους καὶ τὸ μαγειρεῖόν του·
ἐκράτησεν ἐξ αὐτῶν τοὺς καθ' αὐτὸ ἀναγκαίους, τοὺς
δὲ λοιποὺς ἀπέλυσεν. Χρήματα πάμπολλα ἐξωδεύον-
το εἰς διατήρησιν τῶν παπικῶν κήπων· ἐπέφερε καὶ
ἐπὶ τῶν ἐξόδων τούτων μεγάλαις ἐλαττώσεσι, χωρὶς
νὰ ἐλάψῃ μολαταῦτα τὴν μέλλουσαν τῶν κήπων
τούτων βελτίωσιν. «Εἶμαι ἱερεὺς ἀπλοῦς, εἶπε μίαν
» τῶν ἡμερῶν πρὸς τὸν οἰκονόμον τοῦ οἴκου του·
» ἱερεὺς ἀπλοῦς, καὶ ὄχι Δούκουλλος· φρόντισε λοιπὸν
» εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὲ ὑπηρετῇ μετὰ τὴν μεγαλητέραν
» ἀπλότητα.» Ἐκτοτε τρία κοινὰ φαγητὰ καὶ οἶ-
νος κοινότητος ἀπήρτιζαν τὸ γεῦμα τοῦ πάπα.

Ἐργασθεὶς ποτε ὥρας ὀλοκλήρου μετὰ τοῦ καρ-
δινάλιου Γίζου περὶ τῶν μελετωμένων πολιτικῶν
μεταρρυθμίσεων, καὶ διψήσας, ἐζήτησε τὸ ἐσπέρας
ποτήριον λειμονάδας· ὁ δὲ θαλαμηπόλος αὐτοῦ διέ-
ταξε καὶ ἔφεραν εὐθὺς δίσκους δύο μεγαλοπρεπεῖς
καὶ χρυσοκαπνισμένους, πλήρεις ἐδεσμάτων καὶ πο-
τῶν παντοδαπῶν, ἐτοιμασθέντων ὡς ἐκ μαγείας.

— Λειμονάδαν ἀπλὴν ἐζήτησα, εἶπεν ὁ πάπας,
δυσαρεστηθεὶς διὰ τὸ ἀνωφελὲς τῆς τοσαύτης δα-
πάνης.

— Ἀλήθεια, μακαριώτατε πάτερ, ἀπεκρίθη ὁ
θαλαμηπόλος· ἡμεῖς ὅμως ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσωμεν
τὴν παραδεδεγμένην αὐλοτυπικὴν τάξιν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ πάπας· φέρε μου ἐν τού-
τοις, σὲ παρακαλῶ, λειμόνιον.

Ἐφεραν τὸ λειμόνιον ἀμέσως.

— Φέρε, εἶπε, καὶ ποτήριον ὕδατος, καὶ σάκ-
χαρι.

Καὶ κατασκευάσας ὁ ἴδιος τὴν λειμονάδαν, ἔ-
πιεν αὐτὴν καὶ εἶπεν·

— Ἐπάρε τοὺς δίσκους τούτους, καὶ μοίρασε τὰ
φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ ταῦτα εἰς ὅσους πτωχοὺς πρῶ-
τους ἀπαντήσῃς ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Κυριναλίου,
δίδων εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ δέκα βαγιόκους· εἰς
ἐμὲ δὲ νὰ φέρῃς πάντοτε ὅ,τι σοῦ ζητήσω, οὔτε πε-
ρισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον. Ὑπάγε.

Γενναῖος ὢν καὶ μεγαλόδωρος πρὸς τοὺς ἄλλους,
ὁ Πίος εἶναι ἀπλοῦς καὶ ὀλιγαρκὴς πρὸς ἑαυτόν. Ἐν
δὲ δίκαιος καθ' ὑπερβολὴν, εἰς μόνους τοὺς ἀξίους ἀ-
ναγνώριζει δικαιώματα ἡγεμονικῆς εὐνοίας. Τελευ-
ταῖον, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην ἐκ
Σενιγαλλίας νέον τινὰ ἀναγνώστην, συνιστῶν αὐτὸν
θερμῶς εἰς τὸν πάπαν, καὶ παρακαλῶν νὰ τὸν διο-
ρίσῃ εἰς δημοσίαν θέσιν.

— Ποῖα μέσα ὑπάρξεις ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ πά-
πας τὸν νέον ἀναγνώστην.

— Κάνεν μέσον, μακαριώτατε πάτερ.

— Τότε, φίλε μου, ἐπίστρεψε εἰς Σενιγαλλίαν
καὶ μείνε ἐκεῖ ἐωσότου φθάσῃς εἰς νόμιμον ἡλι-
κίαν, ὥστε νὰ χειροτονηθῇς ἱερεὺς.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐπλησίασεν εὐθὺς εἰς τὸ γρα-

φείον του, και ἔγραψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

« Δίδω εἰς τὸν παρὰ σοῦ συσταθέντα νέον σύν-
» ταξιν δέκα σκούδων κατὰ μῆνα, τὰ ὅποια θέλεις
» τοῦ πληρόναι ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς πατρικῆς
» μας οἰκίας.

ΠΙΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ.

Ἐχθρευν ἡ θέσις ἑνὸς τῶν κανονικῶν ἡμερῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ πάπα κατὰλογος μέγας ὑποψηφίων τι-
τοφορῶν, ἐκλεγμένων μεταξύ τῶν εὐγενεστέρων καὶ εὐπορωτέρων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης. « Ἐν μόνον ὁ-
» νομα λείπει ἀπὸ τὸν κατάλογον τοῦτον, εἶπεν ὁ
» πάπας, καὶ ἐπρόσθεσε διὰ τῆς ἰδίας του χειρὸς τὸ
» ὄνομα τοῦ ἀββᾶ Πονζιλεόνου.

« Ὁ Πονζιλεόνης, εἶπε, δὲν εἶναι οὔτε κόμης, οὔτε
» πρίγκιψ, οὔτε μαρκήσιος· ἀλλ' εἶναι ἱερεὺς πεπαι-
» δευμένος, φιλόπονος, ἐλεήμων καὶ ἐργαζόμενος
» παιδιῶν τὸ ἀγαθόν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος θὰ μᾶς ὠ-
» φελήσῃ μεγάλως· τοῦτον λοιπὸν διορίζω, διότι
» τοὺς τοιοῦτους ἀνδρας ἀγαπῶ, τοὺς τοιοῦτους καὶ
» χρεωστῶ καὶ θέλω ν' ἀνταμιψῶ. »

Ἡ ἀγαθότης τοῦ Πίου εἶναι ἴση μὲ τὴν δικαιοσύ-
νην του. Κάτοικός τις τῆς λεγομένης ἐνορίας de'
Monti εἶχεν ὡς μόνον περιουσίαν ἀμάξιον εὐτελές
καὶ ἵππον γηραλέον, ὅστις κατὰ δυστυχίαν ἐψόφησε.
Διὰ τοῦ ἵππου τούτου ἐξῆ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καὶ
ἔτρεφε προσέτι τὴν μητέρα του, πτωχὴν γερόντισ-
σαν, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐπεριποιεῖτο. Λυπούμενος
λοιπὸν καὶ ἀδημονῶν, ἐνεπνεύσθη εὐτυχῶς ἀπὸ τὴν
υἱκὴν ἀγάπην, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ εἰς
τὸ παλάτιον τοῦ πάπα, καὶ νὰ παραστήσῃ εἰς αὐ-
τὸν τὴν δυστυχίαν του.

— Εἰς τὸ ὄνομα τῆς γηραιᾶς μητρός μου, μακα-
ριώτατε, τοῦ εἶπε, βοήθησέ με.

— Καὶ ἐγὼ ἄλλο καλῆτερον δὲν ζητῶ, ἀπεκρί-
θη· τί ἡμπορῶ νὰ κάμω διὰ σέ;

— Δός μου τὸ γεροντότερον καὶ χειρότερον ἄλο-
γον τοῦ σταύλου σου, διὰ νὰ τὸ ἔχω εἰς τὸν τόπον
τοῦ ἀλόγου μου.

— Ἄν σοῦ δώσω κακὸν ἄλογον, εἰς τί ἡμπορεῖ
νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ;

— Τὸ βοηθῶ ἐγὼ, μακαριώτατε· εἶμαι νέος,
εἶμαι δυνατός, τὸν μεγαλῆτερον κόπον θὰ τὸν κά-
μνω ἐγὼ.

— Ἀλλ' ἡ μητέρα σου ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ σέ· δὲν
πρέπει νὰ κάμῃς κατάχρησιν τῶν δυνάμεών σου καὶ
τῆς νεότητός σου· ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ φυλάξῃς
τὴν υἱειάν σου δι' αὐτήν.

— Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἤλθα νὰ σοῦ ζητήσω τὸ ἄλο-
γον, μακαριώτατε.

— Καὶ ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ ὅτι κατέφυγες εἰς ἐμέ,
καὶ ὄχι εἰς ἄλλον.

Καὶ διέταξε νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν ἵππον εὐρω-
στον καὶ γενναῖον, καὶ δύο φλωρία εἰκοσάφραγκα.
Τὸ ἄλογον, εἶπε, διὰ σέ· τὰ φλωρία διὰ τὴν μητέ-
ρα σου. Ἄν ἡ εὐτυχία δὲν φονεῖ τοὺς ἀνθρώπους, πολ-
λάκις ὅμως τοὺς φέρει εἰς παραφροσύνην καὶ τωόντι,
ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραφρονησῇ ὁ νέος ἐκεῖνος. Ἰππεύ-
σας εὐθὺς, ὑπερήφανος ὡς αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης,
περιέτρεχε, καλπάζων ὄλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν,

τὴν ἐνορίαν του, καὶ ἐκραύγαζε συχνάκις· Ζήτω
Πίος ὁ Ἑρρατος!

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὁ πάπας Πίος, συνοδευόμενος
ἀπὸ ὀλίγους τινάς, διήρχετο ἀπόκεντρόν τινα ὁδὸν
πέραν τοῦ Τιβέρεως· εἶδε δὲ πλῆθος ἀνθρώπων
συνηγμένων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν δυστυχῆ τινα
γέροντα, κείμενον χαμαὶ καὶ πάσχοντα σπασμούς
πολλοὺς φοβεράς ἐπιληψίας. « Εἶναι ἐβραῖος, » ἔλε-
γεν ὁ λαός, καὶ, ὡς ἐμποδιζόμενος ἕνεκα τούτου,
κάνεις δὲν ἐπλησίαζε νὰ τὸν βοηθήσῃ. « Εἶναι ἄν-
θρωπος, ἐφώναξεν ὁ πάπας διασχίζων τὸ πλῆθος,
εἶναι ἄνθρωπος πάσχων, καὶ πρέπει νὰ τὸν βοηθή-
σωμεν. » Καί, πλησιάσας, τὸν ἐσέκωσεν ὁ ἴδιος ἀπὸ
τὴν γῆν, διέταξε νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὴν ἀμα-
ξάν του, τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς οἰκίας του, καὶ
τότε μόνον τὸν ἀφῆκεν, ὅταν ἀνέλαθεν ἐντελῶς τὰς
αἰσθήσεις του. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπέστειλεν εἰς αὐ-
τὸν τὸν ἱατρὸν του, καὶ τὴν ἐπαύριον ἕνα τῶν μυσι-
κῶν θαλαμηπόλων του, ἐπιφορτισθέντα νὰ λάβῃ
πληροφορίαν περὶ τῆς υἱειᾶς του.

Δὲν λατρεύουν μόνον οἱ χριστιανοὶ τῆς Ῥώμης τὸν
ἐννατὸν Πίον· οἱ Ἰσραηλῆται αὐτοὶ προθυμούνται νὰ
τὸν λατρεύσωσιν ὡς τὸν πρὸ πολλοῦ περιμενόμενον
Μεσσίαν. Ἄν ὁ Πίος δὲν ἦναι Θεὸς δι' αὐτοὺς, τοῦ-
λάχιστον εἶναι τοῦ Θεοῦ Πρόνοια.

Πρεσβεῖα Ἰσραηλιτῶν ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς
τὸ παλάτιον τοῦ Κυριναλλίου, προσφέρουσα εἰς τὸν
πάπαν σκαλιστὸν ποτήριον, φιλοτέχνημα θαυμαστὸν,
φυλαττόμενον εἰς τὴν ἐβραϊκὴν πρὸ δύο αἰώνων ὡς
κειμήλιον. « Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε πρὸς αὐτοὺς εὐμε-
νῶς ὁ πάπας· δέχομαι εὐχαρίστως τὸ δῶρόν σας·
πόσων σκούδων εἶναι ἡ ἀξία του; Δὲν ἐννοῶ τὴν
τεχνουργικὴν του ἀξίαν, διότι γνωρίζω ὅτι εἶναι ἀ-
νεκτίμητος. — Ζυγίζει 500 σκούδα, μακαριώτατε,
ἀπεκρίθη ὁ προϊστάμενος τῆς πρεσβείας.

Ὁ Πίος τότε ἔγραψε ταχέως ἐπὶ μικροῦ τινος
χάρτου τὰς λέξεις «δεκτὸν διὰ χίλια σκούδα», ὑπέ-
γραψε, καὶ, προσφέρων τὸν χάρτην τοῦτον εἰς τοὺς
πρέσβεις τῶν Ἰσραηλιτῶν· « Θελήσατε, εἶπε, νὰ δε-
χθῆτε καὶ σεῖς τὴν προσφορὰν μου ταύτην, καὶ νὰ
τὴν μοιράσσετε ἐξ ὀνόματος τοῦ πατρὸς σας Πίου τοῦ
ἐννατοῦ εἰς τὰς πτωχὰς οἰκογενεὰς τῆς ἐβραϊκῆς. »

Φιλάνθρωπος οὖσα καὶ ἐλεήμων πρὸς ὅλους, ἡ καρ-
διά τοῦ Πίου δὲν παραδέχεται ποτε ἐξαίρεσεις εἰς
τὴν διανομὴν τῶν εὐεργεσιῶν τῆς. Πολλάκις ὅμως, θέ-
λων νὰ μὴ ἐξοικεῖλῃ ἡ ἀγαθότης του εἰς ἀδυνα-
μίαν, εὐρίσκει εἰς τὴν καρδίαν του αὐτὴν λόγους αὐ-
στηροὺς πρὸς στιγματισμὸν τῶν κακῶν πράξεων. Τὸ
βλέμμα του, ἀφίνον τότε τὴν ἀνεκλάλητον γλυκύτη-
τα τὴν ὁποίαν ἀρύεται ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα τῆς
ψυχῆς του, πυρφόρον γίνεται καὶ μεγαλοπρεπές, ὡς
τοῦ αἵτου τὸ βλέμμα.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐν ᾗ ἠκροάζετο πολλοὺς, νέος
τις, κατοικῶν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν λεγομένην de' Con-
dotti, ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του, ζητῶν, ἐν ὀνόματι
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν μητέρα του, ἀσθενῆ, ὡς
ἔλεγε, καὶ ἐννενηκοντούτη, τὴν ποσότητητα ἑκατὸν
σκούδων. Ὁ ἀγαθὸς Πίος δὲν δύναται ποτε ν' ἀρνη-
θῇ συνδρομὴν, ζητουμένην ἢ περὶ μητρός καὶ ἐν ὀνό-
ματι τοῦ Σωτῆρος. Ἐδῶκε λοιπὸν πρὸς τὸν νέον ἐ-
κεῖνον τὰ ἑκατὸν σκούδα· ἀλλ' ἅμα ἀναχωρήσαντος
αὐτοῦ, διέταξεν ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν του νὰ τὸν

ακολουθήσει και να λάβη σημείωσιν τῆς κατοικίας του. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκροάσεως, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ πάπας Πίος, ἐκδυθεὶς τὸν ποδῆρήν καὶ λευκὸν χιτῶνά του, καὶ φορέσας ῥάσον καλογηρικόν, μετέβη μόνος διὰ νυκτὸς εἰς τὴν σημειωθείσαν οἰκίαν.

Πόσον ἐξεπλάγη ὁ ἐνάρετος Πίος, ὅταν, εἰσελθὼν εἰς δῶμα μέγα καὶ πλουσίως κεκοσμημένον, ἐγνώρισε τὸν νέον, ὅστις εἶχε ζητήσει πρὸ ὀλίγου τὸ ἐλεός του, καθήμενον ἐμπροσθεν τραπέζης πολυτελοῦς μετὰ διαφόρων ἄλλων εὐθύμων συμποσιαστῶν.

— Εἰς ὑμείαν Πίου τοῦ Ἐννάτου! ἔλεγεν, ὑψώσας ποτήριον πλήρες οἴνου μέχρι τῶν χειλέων του.

— Εἰς ὑμείαν σου! εἶπεν αἰφνης ὁ πάπας.

Καὶ τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο δείπνον μετεβλήθη εἰς συμπόσιον τοῦ Βαλτάσαρ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ πάπας, ἐγείρων τὸν δυστυχῆ νέον, πιδόντα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ζητοῦντα συγγνώμην, κύριε, μοῦ εἶπες ψεύματα! Δὲν εἶσαι Ῥωμαῖος, δὲν σὲ ἀναγνωρίζω ὡς ἓν τῶν ἀγαπητῶν μου τέκνων. Ζητῶ τὴν μητέρα σου, καὶ δὲν τὴν εὐρίσκω· τί ἔγεινεν ἡ ἀσθενὴς καὶ ἐννενηκοντούτης μήτηρ σου; Ἀλλὰ δὲν ἐψεύσθης μόνον· ἦλθες νὰ μ' εὕρῃς εἰς τὸ Κυριάλιορ, μὲ σκοπὸν νὰ κλέψῃς καὶ νὰ καταναλώσῃς εἰς τὴν μέθην καὶ εἰς τὴν ἀσωτίαν τὴν περιουσίαν τῶν πτωχῶν μου! Ἐπρεπε νὰ σὲ τιμωρήσω, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ, καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ μὴ φανῇ αὐστηρότερος εἰς σὲ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, παρ' ὅταν εἶμαι ἐγὼ σήμερον.

Καί, ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς ἐπικαλούμενος ἀνωθεν τὴν συγχώρησιν τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἐξῆλθεν ὁ πάπας βραδέως καὶ διευσθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν του.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(Συνέχεια. Ἰδὲ φύλ. ΙΓ΄.)

Ἀπειροὶ ἦσαν οἱ παρεστώτες· οἱ νέοι ἔπαιζον περὶ τινὰ τράπεζαν εἰς ἄκραν τινὰ τῆς αἰθούσης, ἄλλοι συνωμίλουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ συσσωρευμένοι, καὶ ὅλοι σχεδὸν ἔρριψαν τὰ βλέμματά των ἐπὶ τῆς νέας. Ἡ γραία πριγγιπέσα ἔπαιζε βοσῶν μετὰ τριῶν ἄλλων· ἅμα δὲ παρετήρησε τὴν Παρσκευὴν τὴν διέταξε νὰ πλησιάσῃ. « Καλὴ ἑσπέρα, κόρη μου, τὴν εἶπεν· ἔχεις γράμματα δι' ἐμέ; » Δυστυχῶς ἡ Παρσκευὴ εἶχε λησμονήσει νὰ προετοιμάσῃ τὸ συστατήριον, καὶ ὑπερρώθη νὰ ἐκβάλῃ μικρὸν σάκκον ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς ὅπου ἦτο πεφυλαγμένον. Οἱ νέοι ὅλοι ἐψιθύριζον καὶ ἐγέλων· ἀλλ' ἡ πριγγιπέσα ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἰς τῶν παιζόντων, ὅστις ἀνέμενεν ἀνυπόμονος νὰ παίξῃ καὶ τὸν ὅποιον ἠνόχλει τὰ μέγιστα ἡ ἐπισκεψίς, ἐκτύπα μὲ τὰ δάκτυλά του τὴν τράπεζαν, βλέπων ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν νέαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη ὅτι ἦτο ὁ πολύσαρκος κύριος, εἰς ὃν εἶχε παρουσιάσει τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τὴν

γερούσιαν. Ἄμα εἶδε τὴν πριγγιπέσαν διπλόνουσαν τὸ γράμμα, εἶπε μὲ φωνὴν βροντώδη· « εἰς τὸ βόστών μας. » Ἡ Παρσκευὴ, βλέπουσα ὅτι εἶχε τὰ βλέμματά του προσηλωμένα ἐπάνω τῆς, ἐνόμισεν ὅτι ἀπευθύνετο πρὸς αὐτὴν καὶ τὸν ἠρώτησε, « τί ὀρίζεσθε; » τότε ὅλοι οἱ περιεστώτες ἤρχισαν νὰ γελῶσιν· ἀλλ' ἡ πριγγιπέσα τὴν εἶπεν ὅτι ἔχαιρε μανθάνουσα τὴν καλὴν τῆς διαγωγὴν καὶ πόσον ἡγάπα τοὺς γονεῖς τῆς· ὑπεσχέθη νὰ τὴν συντρέξῃ, καὶ μετὰ τινὰς λέξεις τὰς ὁποίας εἶπε γαλλικῇ πρὸς τινὰ κυρίαν, τὴν ἀπεχαιρέτησε μὲ ἓν σημείον τῆς κεφαλῆς.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ Παρσκευὴ ἦτο ὅλως διόλου μεμονωμένη, ἠγόρει τί νὰ κάμῃ, καὶ ἐθεώρει προτιμώτερον τὸ νὰ ἔμενε νειὸς τὴν οἰκίαν τῶν ἐν Βασιλῇ-Ὀστρώβ φίλων τῆς ἢ καὶ εἰς τὴν τοῦ ἐμπορίου. Μετὰ ταῦτα ὁμως, σχετισθεῖσα μὲ ὅλους τοὺς συγκατοίκους τῆς, ἦτο πλέον εὐχαριστημένη. Οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν πρόθυμοι, καὶ ἡ πριγγιπέσα ἀγαθὴ καὶ γενναία. Ἐτρωγὸν εἰς τὴν τράπεζάν τῆς, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε ποτε καιρὸν νὰ τὴν ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν, διότι συχνάκις, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας τῆς, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας τῆς κράσεως, δὲν ἤρχετο εἰς τὴν τράπεζαν. Πολλάκις ἀνεκοίτωνε δι' ἄλλων εἰς τὴν πριγγιπέσαν τὸν σκοπὸν τῆς εἰς Πετρούπολιν μεταβάσεώς τῆς καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς· ἀλλ' εἶτε διότι αὕτη ἐνόμιζεν ἀκατόρθωτον τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἶτε διότι οἱ μεσολαβήσαντες ἡμέλησαν νὰ τὴν ὁμιλήσωσι, δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησιν· διὸ καὶ εἶχεν ἀριερωμένας ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς ἐν Βασιλῇ-Ὀστρώβ φίλους τῆς, τοὺς ὁποίους ἐβόλεπε συνεχῶς.

Ἐνθ' ἦτο εἰσέτι εἰς τὴν οἰκίαν τῶν φίλων τῆς τούτων, ἀξιωματικὸς τις τῆς Καγκελαρίας, Κ. Β. . . . πρῶτος γραμματεὺς τῆς βασιλομήτορος, τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ ζητήτῃ χρηματικὴν βοήθειαν δι' ἀναφορὰς τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὁ Κ. Β. . . . νομίζων ὅτι πρόκειται νὰ βοηθήσῃ ἀπλῶς δυστυχῇ γυναῖκα, προσδιώρισε πενήτηντα ρούβλια δι' αὐτήν, καὶ τὴν ἐμήνυσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. ὅταν ἀπῆλθεν ἐκεῖ ὁ κύριος ἔλειπε καὶ τὴν ὑπεδέχθη φιλικῶς ἡ κυρία, ἥτις ἤκουσε τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων τῆς μὲ ἐκπληξιν συνάμα καὶ εὐχαρίστησιν. Ἡ νέα κόρη εἶχεν ἐπὶ τέλους φθάσει εἰς τὴν ὁδὸν ἥτις ἐμελλε νὰ τὴν φέρῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν τελείαν ἐκπλήρωσιν τῶν εὐχῶν τῆς. Ἡ Κ. Β. . . . τὴν παρεκάλεσε νὰ περιμείνῃ τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ συνομιλοῦσα ἐν τοσούτῳ μετ' αὐτῆς, ἡσθάνθη αὐξανομένην τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν.

Ἡ καρδία τῆς Παρσκευῆς προσηθάνετο ἤδη τὴν εὐτυχίαν τῆς. Οἱ ἀφελεῖς, οἱ εἰλικρινεῖς τρόποι τῆς Κ. Β. . . ἀνεπτέρουσαν τὰς ἐλπίδας τῆς, καὶ ἐγεννᾶτο εἰς τὴν καρδίαν τῆς αἰσθημά τι βεβαιότητος τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε συλλάβει πώποτε.

Ἐπιστρέψας ὁ Κ. Β. . . συνεμερίσθη τῆς γυναϊκὸς του τὰ αἰσθήματα, καὶ δὲν ἐστοχάσθη καλὸν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν νέαν τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν εἶχε προσδιορίσει πρὶν γνωρίσῃ τὰ κατ' αὐτήν. Ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ ἐπιστρέφῃ ὅσον οὕτω εἰς τὴν Αὐλὴν, ὑπεσχέθη νὰ τὴν συστήσῃ εἰς τὴν Βασιλομή-